

La rosa de llautó

Em dic Rosa i tinc setanta-un anys, però vull recordar que temps enrere pintava de negre la sorpresa diària, em creia una merda i sempre tenia mal de cap; malgrat tot, els meus pensaments es perdien una vegada i una altra en il·lusions impossibles de conquerir. I per què no era feliç? Doncs perquè jo donava la culpa a la meva jubilació. També és veritat que la feina havia estat el centre de la meva vida i d'aquesta pèrdua no en vaig treure el millor partit possible; endemés, em va suposar un daltabaix emocional.

Aquell dissabte era el meu aniversari i això em va empènyer a anar al Mercat dels Encants. Per cert: jo no estava gens segura que allí el meu avorrit temps se'm fes més planer, però no volia renunciar a fer-me un regal i estava gairebé disposada a comprar qualsevol cosa sorprenent. D'entrada, el mercat era ple a vessar; hi feia molta calor i vaig començar a ensumar la pudor d'aixelles, ecs!, i per torna, a mi també em rajava la suor pel clatell, i em tocava sofrir el popurri *patxanguero* que sonava pels altaveus i les arrambades de la multitud badoca... De la mateixa manera, jo, com tots, cercava, sense saber què, entre la munió d'objectes d'allò més curiosos.

Portava mitja hora recorrent els trams del mercat i ja n'estava farta, i fins i tot em començava a empipar amb mi mateixa: "Què hi fas aquí?", em deia. Bé, ja en tinc prou d'aquest color! No val la pena que perdi més el temps a l'aventura... I ja em disposava a anar-me'n quan la vaig veure: era una dona que s'enrogallava licitant les seves andròmines als possibles clients.

– Apropieu-vos!, apropieu-vos!, que sóc la Barata; mireu, tinc de tot!

La dona i jo ens vam mirar de fit a fit i em vaig atrevir a preguntar-li:

– Què em pots oferir que em pugui satisfer?

– Nena! Allò que tu busques; allò que t'animarà durant tres-cents seixanta-cinc dies.

– No crec que aquesta mena d'objectes es puguin comprar i, si així fos, m'imagino que no estarien a l'abast del meu petit moneder –li vaig respondre.

– Xatona! De ben segur que no disposes dels diners necessaris per comprar allò que tu necessites i és precisament per això que em ve de gust oferir-t'ho.

Aleshores, la dona s'acostà a un bagul i el regirà una estona fins que en va treure una capsa de metall dient-me:

– Au, té!

Jo, decebuda, vaig preguntar-li: "I això és tot?".

– Vaja! Ni l'has obert i ja et sembla poc!

– Està bé! –vaig exclamar, no sense dubtes– Deixa-me-la, que l'obriré.

– Això sí! –em digué– Tingues present que, si l'obres, ja mai més no te'n podràs estar.

Amb un sentiment d'escepticisme vaig abastar la capsa. Era com un regal sorpresa i, en obrir-lo, un ressort va fer sobrepujar una rosa de llautó repujat, amb tants pètals com dies té l'any, que em deixà atordida de tal forma que involuntàriament me la vaig emportar cap a casa meva sense ni tan sols preguntar el preu.

L'endemà em sentia refeta dels neguits i, feliç, vaig somriure a tothom, i de cop i volta la gent em somreia. Cada vegada que admirava la rosa era com un instant màgic i em semblava que ella m'omplia l'ànima de placidesa i tot plegat contribuïa a fer-me una crèdula a les ofertes mundanals de felicitat.

I va passar un any i aquell diumenge era el meu aniversari i quina no va ser la meva sorpresa quan em vaig adonar que, a la flor, se li havien desfet tots els pètals i mentre plorava com una ximpleta vaig decidir que tornaria al Mercat dels Encants. L'endemà m'hi vaig arribar, encaminant-me al mateix lloc on feia un any i un dia jo havia abordat la venedora i, ves per on, allí la vaig trobar, oferint les mateixes andròmines i amb el mateix bagul a la vora; i dels meus llavis en van sortir aquestes paraules:

– Fa tres-cents seixanta-sis dies que et vaig comprar una capsa de llautó amb una rosa, però resulta que ara ja ha caducat.

La dona va somriure irònicament.

– I...? Ja et vaig dir que se't faria indispensable.

Tant era l'afany que tenia per recuperar-la que em vaig posar a gemegar; sense parar esment de la gent que mirava aquell espectacle tan insòlit:

– Si us plau, si us plau, t'ho demanaré de genolls si cal; no hi ha res que desitgi tant com tenir la rosa una altra vegada, costi el que costi. Ella m'ha donat tota la serenor que necessito.

– Escolta!, totes les coses que has aconseguit durant aquest any encara les tens. Vés i cultiva-les cada dia. En aquests moments tens una segona oportunitat, aprofita-la i dedica una part del teu temps a qualsevol altra persona; tot d'una sentiràs que la por se t'ha esmorteït.

Després d'un silenci me'n vaig adonar prou bé que m' havien cantat les veritats i vaig tornar cap a casa disposada a fer allò que la vella m'havia insinuat. Durant els mesos següents vaig continuar essent amable amb els altres i així trobava l'alegria en mi mateixa, passejava pels llocs més bonics de la meva ciutat per complaure'm amb el que tenia, escoltava música perquè sí, llegia poesia per trobar-hi reflectides les meves emocions i vaig passar de mirar-me el melic a emocionar-me; és el guany que obtinc donant una mà a una associació de voluntariat.

I, sabeu què? Els meus pensaments ja no s'han esfullat mai més per cap rosa de llautó.